

1893-2005

Gyülekezeti Hírmondó

Igei köszöntő

Jön a nyár, a szabadságok ideje! Nehéz, fárasztó iskolaév után gyermekeink és szüleik végre pihenhettek, és mindenki várja az otthonról való kimozdulás, a természet, a hegyek, a víz megnyugvást, feltöltődést hozó napjait. Na meg persze azt, hogy együtt legyünk mind, akiket elválaszt sokszor otthon is a rohanó élet sokféle kínálata és kénySZere. Jó megállni és csendben lenni. Nézni és figyelni, felfedezni, gyermeket és unokát, mozdulatokat, gesztusokat, rezdüléseket, egymást. És csodálni a természet hangjait és némaságát. A színek megfesthetetlen színeit, a születést és elmúlást.

Boldogító Istenig elérkezni így is. Őt látni minden előtt és mögött, mint gazdag és hatalmas, figyelmes és gyöngéd Istent, Gazdánkat. Aki szeret és akire számíthatok. „Akiben élünk, mozgunk és vagyunk” és „aki nélkül semmit sem cselekedhetünk.” De, akit csodálhatunk, imádkozhatunk, szólíthatunk és akinek „rejtékében” rejtőzhetünk. A felüdülés óráit - napjait-heteit kívánom minden olvasónknak, elmenve vagy maradva 2005-ös nyarunk során.

Takaró Tamás
esperes-lelkipásztor

Nyári istentiszteleti rend:
2005. július. 3-tól augusztus 28-ig :
reggel 9 óra

A gyülekezet életéből

Események 2005. Húsvétjától

Március 18. A Pesterzsébeti Esték sorozatban Koltay Gábor és dr. Raffay Ernő beszámolója a Velünk élő Trianon című film hazai és határon túli fogadtatásáról

Április 17. Kanonika vizitáció

Április 23-24. Ifjúsági hétvége
Kisorozsiban

Április 29. A Pesterzsébeti Esték harmadik előadásában dr. Kubassek János orientalista – földrajztudóst hallhattuk

Május 1. Takaró Tamás esperes köszöntése erzsébeti szolgálatának 20. évfordulója alkalmából, ígét hirdetett dr. Hegedűs Loránt püspök úr

Május 8. Konfirmáció

Május 9-13. Pünkösdi előkészítők

Május 12. Kósa Lajos főgondnok úr temetése

Május 21. Gyülekezeti kirándulás
Esztergomba 45 fővel

Május 28. Pesterzsébeti Esték sorozatban a kórus évváró hangversenye

Népmozgalmi adatok

2005. május végéig

Megkereszteltük:

Vajda Csaba, Pozsonyi Krisztián, Pozsonyi Krisztián Lajos, Tarcsa Barnabás, Muntean Norbert, Homoki Miklós, Ray Krisztina, Reikert Adrienn, Balla Ádám, Ternák László, Czira Edina, Margitay Adél Emese, Lehel Réka, Csiszár Zsófia, Gerlei Lilla, Tordai Lili, Nemes Áron, Szvetnyik Emese Csilla, Terebessy Anna Emese, Kiss Péter testvéreinket.

Házasságukat megáldatták:

Homoki Miklós és Vancsa Viktória, Sándor Valentin és Super Csilla, Kékes Szabó Géza és Őrsi Csilla testvéreink.

Eltemettük:

Dr. Berkes Kálmánné, Molnár István, Kondász Nándor, Mészáros Zoltán, Oláh József, Mága László, Lőrincz Péter, Farmasi Sándorné, Nagy Józsefné, Szilágyi Gábor, Lutring Ferencné, Rétfalvi Károlyné, Török Miklós, Ungvári Sándor, Fehér Dezsőné, Szántó Istvánné, Török Attila, Varga József testvéreinket, Kósa Lajos főgondnok urat.

Konfirmált:

Balla Ádám, Benedek Zsolt, Brandenburg Ádám, Homoki Miklós, Kovács Attila Sándor, Kövesdi Kiss Martin, Molnár István Tibor, Nagy Lajos, Papp János Tamás, Takaró Márk, Ternák László, Antal Beáta, Czira Edina, Juhász Ágnes, Margitay Adél Emese, Ray Krisztina, Szabó Júlia Eszter.

Igehirdetés Kósa Lajos főgondnok úr temetésén

2005. május 12-én 13.30-kor
az Erzsébeti temetőben

„Légy hív mindhalálig és néked adom az életnek koronáját” (Jel.2,10)

Gyászoló család, gyászoló gyülekezet!
Alig másfél esztendeje csupán, hogy a Pesterzsébet-Központi Református Egyházközség templomában köszönhettem Kósa Lajos testvérünket 70. születésnapján.

Istent magasztalva adtunk hálát őerte, szelíd, szerény, csendes, de hűséges életéért, ami felölelte 45 évi egyháztagságát, 43 évi presbiterségét, 40 évi

kántori szolgálatát és 31 évi gondnokságot, benne 11 esztendei főgondnoksággal.

De megköszöntük Istennek az egyházi szolgálatokon túl a család áldásait is, a 40 évi boldog házasságot hűséges társával, a példamutató apaságot két fia felé, a menyek és a kis unoka szeretete mind gazdagították, szépítették, kiteljesítették életét.

Ha a nagyon is elgondolkodtató, de mégis csak hidegen – hűvösen kopogó számok mögé látunk, és tegyük erre most kísérletet, a búcsú és emlékezés óráján, akkor egy mosolyra mindig kész, szelíd, de mégis karakteres hívő, keresztyén, magyar embert látunk, láttunk.

Váratlan elmenetele miatt is megrendült szívvel, de megrendülten is Isten akaratában megnyugodva búcsúzzunk Tőle: őerte és a benne kapott ajándékokért **hálaadással**, veszteségünk nyomán: **vigasztalást** kérve, élő lelke további sorsát illetően pedig **reménységgel** a Krisztus Jézusért.

Milyen életet kaptunk benne mind kis családja, mind nagyobb családja a gyülekezet?

1./ Lajos szelíd ember volt!

A szelidség különös lelkiség! Vonzó és kíváncsú. Nem elfojtás eredménye, az mindig lelepleződik Vezúv-szerű kitörésekben. A szelidség nem ilyen. És nem is indulat vagy érzelemmentesség! Valami más. A Biblia nyelvén szólva a Szentlélek gyümölcse! Ahol Isten Lelke HAT, ott ilyen gyümölcsöt is munkál. Ezért ritka a szelíd ember. Kincs. Mózesről olvassuk, hogy szelíd ember volt, mindenkinél szelídebb és alkalmas volt egy nép vezetőjének. Jézus is ezt mondta magáról: “én szelíd és alázatos szívű vagyok.”

Jó a szelídlelkűek közelsége, még ha beteg társadalmunkban nem is ez az eszménykép.

Kósa Lajos testvéremmel két évtizedet töltöttem együtt a szolgálatban, mint elnöktársammal. Nehéz helyzetekben, nehéz emberek, esetek, ügyek, bajok közepette is szelíd maradt. Felnéztem rá ezért. Nagyon kellett mellém egy ilyen vezetőtárs. És otthon is ilyen volt és mindenütt. Szelíd. Jézus boldognak mondta a szelídeket és a föld örököseinek.

2./ Hűséges ember volt!

A hűség és a hit egyetlen szó a bibliai görög nyelvben. Aki hisz valamiben – valakiben, az ahhoz hűséges is – mindvégig.

A/ Lajos hitt az Istenben – hitt a Krisztus Jézusban és hűséggel szolgálta őket.

Amire igent mondott a szolgálatban, abból négy évtized alatt semmit sem vont vissza! Igen Jézusra és hívására – igen az egyháztagságra – igen a presbiteri és kántori szolgálatra. Nehéz évtizedekben, egyházakra hátrányos légkörű világban is. Olyan világban is, ahol a hűség nem erény, sőt! Életében az egyház és annak szolgálata mindenképp fölélt való volt. Milyen jó, hogy társa, gyermekei megértették, elfogadták, hogy első az Isten és az ő szolgálata!

B/ Hűséges volt a kántori szolgálathoz, a templomi orgonajátékhoz.

Már gyermekként beleszeretett ebbe a csodálatos hangszerbe és négy évtized szinte minden vasárnapján ott ült az orgona mögött. Nem kirándulni indult a családdal vasárnap reggelenként, hanem a templomba orgonálni. Ezzel dicsőítette Jézusát. Ezzel vallott szíve titkairól. Ebben mondta el Isten iránti háláját. Óh, hányszor ült ott betegen. Csak mi tudtuk. Hányszor ült nagy fájdalommal. Hányszor ült ujjait zsibbasztó, nehéz fizikai munka után. Hűséges volt a vállalt szolgálathoz! Olyan előjárónk volt – ahogy a Zsidókhöz írt levél mondja (Zsidó 13:7.) – akinek figyelmeztünk még élete végére is és követhetjük hitét.

Saját lábán tett utolsó földi útja az otthoni orgonához vezetett, de már leütni egyetlen hangot is, - abban utolsót dobbanó szíve megakadályozta.

3./ És hisszük, most eljött a korona átvétele – Jézusért.

A hűség jutalma ez! “Légy hű mindhalálig...!”

A korona a mennyei állampolgárok fejdíszje. Lajos azért kaphatja meg, mert Jézusra töviskoronát adhattak és Ő nem tiltakozott ellene. Sőt a kereszt rettenetét is vállalta bűneinkért, hogy Lajos fején ott legyen az élet koronája.

Dicsőítsük Jézust ezért! Adjunk hálát Jézusnak ezért és köszönjük meg Urunknak a mi drága szerettségét és búcsúzzunk Tőle.

Takaró Tamás
esperes-lelkipásztor

Pesterzsébeti Esték

A januárban útjára indított új közéleti-kulturális előadás-sorozatunk az elmúlt hónapokban három igen jól sikerült estét mondhat a magáénak.

Március 18-án dr. Raffay Ernő professzor, a Károli Gáspár Református Egyetem Bölcsészettudományi Karának dékánja és Koltay Gábor filmrendező

voltak a vendégeink. Meghívásukhoz a Velünk élő Trianon című filmjük adta az ötletet. Trianon aktualitását jól illusztrálja az a tény, hogy a televíziós megbízásból forgatott, 14 részes dokumentumfilmet a mai napig nem mutatta be egyetlen közszolgálati TV-csatorna sem hazánkban. Különösen időszerűvé tették beszámolójukat a 2005. január-februári romániai események, amikor is egy ottani kereskedelmi TV-csatorna lejátszotta a rövidebb, nálunk az Uránia moziban vetített változatát Koltay Gábor alkotásának, majd ezt követően február elején egy viharos, élő egyenes adásban közvetített sajtótájékoztatóra is meghívták a film két fő alkotóját.

Április 29-én dr. Kubassek János geográfus, orientalista volt a vendégünk, aki a nagy elődökhöz, pl. Germánus Gyulához fűződő emlékeit osztotta meg velünk, majd bemutatta a mai muzulmán világ alapvető jellegzetességeit is. Ennek az előadásnak az adta a fő érdekességét és aktualitását, hogy segítségével kicsit jobban megérthettük mai világunk egyik legnagyobb politikai problémáját, a közel-keleti válságot. Az előadás végén pedig a professzor úr saját fényképeiből tartott egy kis vetített bemutatót.

Végül, de semmi esetre sem utolsó sorban énekkarunk évzáró hangversenye zárta a Pesterzsébeti Esték tavaszi sorozatát **május 28-án**. A kórus vendége, orgonakísérője most is, mint Karácsonykor Kémenczy Antal orgonaművész volt. Kórusunk a rekkenő hőség ellenére is kitett magáért, újabb nagyszerű élményt szerezve a hallgatóságoknak.

Itt ragadnám meg az alkalmat, hogy köszönetet mondjak nekik egész éves, sőt, többéves szolgálatukért, Isten áldását kérve a kórus és a karnagy további életére és szolgálatára.

Pappné G. Judit

Kitekintő

Évfordulók máj. 11-szept. 10-ig

Jún.4.

1920 (85 éve történt)

A szövetségesek és Magyarország képviselői aláírták a trianoni békét, amely jelentős határeltolódásokat eredményezett. Magyarország elvesztette területének kétharmad részét.

Jún.10.

1625 (380 éve történt)

Megszületett Apáczai Csere János író, természettudós, tanító, filozófus, polihisztor.

Júl.10.

1290 (715 éve történt)

Körösszegen 28 éves korában meggyilkolták IV. (Kun) László magyar királyt.

Júl.17.

1540 (465 éve történt)

Szászsebesen 53 éves korában - pár héttel agyvérzése után - meghalt I. (Szapolyai) János magyar király, aki 1526-ban, a mohácsi katasztrófa és II. Lajos halála után jelentette be trónigényét szembekerülve I. (Habsburg) Ferdinánddal.

Júl.23.

1290 (715 éve történt)

Trónra lépett III. András magyar király. Lodomér esztergomi érsek Székesfehérvárott koronázta királlyá András herceget, az utolsó Árpád-házi királyt, aki 1301-ig uralkodott.

Júl.29.

1095 (910 éve történt)

Meghalt I. (Szent) László magyar király, aki 1077-től uralkodott. Az általa alapított monostorban temették el Somogyváron, majd hamvait Váradra vitték. Szentté avatták 1192-ben.

Aug.6.

1945 (60 éve történt)

Az Egyesült Államok atombombát dobott Hirosimára, hogy kikényszerítse Japán teljes kapitulációját a második világháború végén.

Aug.8.

1690 (315 éve történt)

Megszületett Mikes Kelemen memoáriró, műfordító, a XVIII. századi magyar prózairodalom legnagyobb alakja.

1790 (215 éve történt)

Megszületett Kölcsey Ferenc, a Himnusz költője, kritikus, politikus, reformer.

Aug.9.

1945 (60 éve történt)

Az Egyesült Államok atombombát dobott Nagaszakira, három nappal a hirosimai támadás után. A bombázásnak körülbelül 74 ezer halálos áldozata volt.

Aug.18.

1830 (175 éve történt)

A Bécs melletti Schönbrunnban megszületett Ferenc József osztrák császár, magyar és cseh király, aki 1848-tól 68 éven keresztül uralkodott.

Aug.21.

1940 (65 éve történt)

Mexikói száműzetésében gyilkosság áldozata lett Lev Trockij, (eredeti nevén: Lev Davidovics Bronstein) orosz forradalmár.

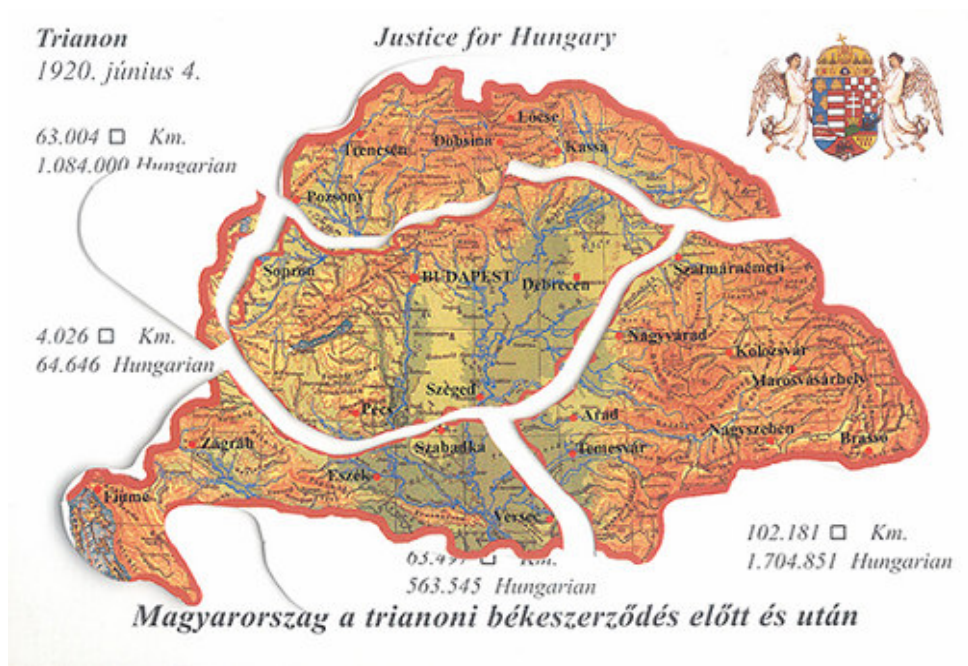
Aug.30.

1940 (65 éve történt)

A második bécsi döntést értelmében Észak-Erdély 43 000 négyzetkilométeres területe 2,1 millió lakossal (melynek 51,4 %-a volt magyar) ismét Magyarország fennhatósága alá került.

A fent felsorolt évfordulók között sok fontos, nemzetünk, vagy a világ sorsát jelentős mértékben befolyásoló esemény van. Meg kellene emlékeznünk az Árpád-ház talán legnagyobb alakjáról, I. (Szt) László királyunkról, érdemes volna odafigyelnünk az utókor által méltatlanul háttérbe szorított Kun László királyunkra, vagy Szapolyai Jánosra, Mikes Kelemenre, Apáczai Csere Jánosra is.

Mindezeket a személyeket és eseményeket azonban háttérbe szorítja legnagyobb nemzeti tragédiánk, a Tianoni békediktátum évfordulója, amely – ahogy a Pesterzsébeti Esték márciusi előadásán is hallhattuk, a mai napig elő, fájó, és gyógyításra váró sebet okozott. Erre emlékezünk néhány irodalmi alkotással is.

NEM! NEM! SOHA!

Szép kincses Kolozsvár, Mátyás
büszkesége
Nem lehet, nem, soha! Oláhország éke!
Nem teremhet Bánát a rácnak kenyeret!
Magyar szél fog fújni a Kárpátok felett!

Ha eljő az idő – a sírok nyílnak fel,
Ha eljő az idő - a magyar talpra kel,
Ha eljő az idő – erős lesz a karunk,
Várjatok , Testvérek, ott leszünk, nem
adunk!

Majd nemes haraggal rohanunk előre,
Vérkeresztet festünk majd a határköre,
És mindent letiprunk! – Az lesz a
viadal!!-
Szembeszállunk mi a poklok kapuival!

Bömbölve rohanunk majd, mint a
tengerár,

Egy csepp vérig küzdünk s áll a magyar
határ
Teljes egészében, mint nem is oly régen
És csillagunk ismét tündöklök az égen.

A lobogónk lobog, villámlik a kardunk,
Fut a gaz előlünk – hisz magyarok
vagyunk!

Felhatol az égig haragos szózatunk:
Hazánkat akarjuk! Vagy érte meghalunk.

Nem lesz kisebb Hazánk, nem, egy
arasszal sem,
Úgy fogsz tündökölni, mint régen,
fényesen,
Magyar rónán, hegyen egy kiáltás zúg át:
Nem engedjük soha! Soha Árpád honát!

1922 első fele

József Attila

Kós Károly: Kiáltó szó

Két, keserű esztendeje már, hogy
szemünk nyugat felé néz. Láttuk, hogyan
hanyatlott le ottan a nap. Reménykedő,
bízó, sóvárgó és fájó szemünk nézte,
hogy a könnyünk csordult ki attól.

Mert a nap csak haladt lefelé, hanyatlott egyre, eleinte lassan, aztán gyorsabban, végül lebukott, és az égen csak a vérveres fellegek maradtak.

Most már megdörzsölhetjük szemünket: Egyelőre nincsen tovább. Ez a nap lebukott, ennek vége. És arcunkról letörölhetjük a könnyeket. Még a nyomukat is.

Valahol aláírtak valamit, valahol megalkudtak valamit, valahol elosztottak valamit; valahol egy nyitott ajtót becsaptak, hogy legyen az zárva örökre.

Halljuk, látjuk és tudjuk immár, mert valóság: a régi Magyarország nincsen többé!

Nem akkor halt meg, amikor Párizsban temetését rendezték, de akkor, amikor ő maga is bejelentette, hogy igenis: nem vagyok már a régi. Ez az igazság!

Hát eltemették a régi Magyarországot. Szép temetés volt. Sírját beültették virágokkal, és fejtül hímes fejfát szúrtak. Hogy akik élünk még, sírhassunk és sírjunk, és ne merjen eszünkbe jutni az élet, de örökké lássuk a dombot és a virágos dombon a hímes, csillagos, buzogányos fejfát.

Minket még a temetésre sem hívtak meg...

belenyugszunk, mert bele kell nyugodnunk ebbe is, és - hiszünk örök életünkben.

Elindulunk új utakon, de magunkkal visszük a nagy temetés emlékét és egy szilánkot egy keresztre feszített ország keresztjéből.

Két esztendeje, hogy sokan közülünk imádkozni tanulnak és sokan átkozódni is. És sokan álmodozni és sokan megtanultak sírni is, de legtöbben a vizeket néztük, a mi vizeinket, akik harsogva sietnek hegyeinkből lefelé, ki

az Alföldre. Sokan néztük a vizeket, és közülünk sokan el is indultak a vizek mentén le a hegyekből, ki, arra napnyugat felé. Hogy onnan soha vissza ne jöjjenek.

De az imádkozás ideje eltelt. És el az átkozódása ideje is. Az álmodozásnak is vége, és a sírásnak is. Aki pedig elindult a vizek mentén, az többé ide nem jöhet vissza, aki közülünk elmegy, az ne is kíváncsozzék közénk vissza valaha; annak itt helye nem lesz, és jussa sem lesz annak.

Fölébredtünk. Látni akartunk tisztán. Szembe akarunk nézni az Élettel, tisztában akarunk lenni helyzetünkkel. Ösmerni akarjuk magunkat.

Számba kell venni erőinket, szerveznünk kell a munkát, tudnunk kell a célt, amit el akarunk érni.

Aki fél, aki gyáva, aki nem bízik, aki nem hisz, aki gyenge, az lépjen ki a sorból. Az menjen. Az nekünk bajt csinál, az a mi munkánkat akadályozza, az a mi lábunk elé gáncsot vet, a mi árulónk az!

Senkit se sirassunk, aki elmegy innen. Senkit se tartsunk vissza. De bíztassuk azt is, aki habozik; az ingadozónak nincsen helye most.

Kiáltó szó vagyok: ezt kiáltom!

Az ítélet végrehajtatott: Erdély, Bánság, Körös-vidék és Máramaros kétmillió magyarsága bekebelezett Romániába...

Valóságokat akartam láttatni, igazságokat akartam kiáltani.

Valóságokat és igazságokat, amik fájnak a gyávnak, elnémítják az árulót, megrontják az ellenséget, megállítják az elnyomni akarót.

Amik bátorságot adnak a csüggedőknek, világot gyújtanak a sötétben tévelygőnek, fegyvert adnak a védteleneknek.

Ezt akartam kiáltani, és lehet, hogy kiáltó szó leszek a pusztában...

Kiáltom a jelszót: építenünk kell, szervezkedjünk át a munkára

Kiáltom a célt: a magyarság nemzeti autonómiája.

De kiáltom még egyszer azt is: aki gyáva, aki rest, aki alkudni akar, az nem közénk való, mert az a mi igazi ellenségünk; a mi árulónk.

Ezt kiáltom, és hinni akarom, hogy nem leszek mégsem pusztában kiáltó szó csupán...

20 éve a Pesterzsébet-Központi Református Gyülekezetben

Gyülekezetünk 2005. május 1-én köszöntötte Takaró Tamás esperes lelkipásztort abból az alkalomból, hogy 20 éve szolgál a Pesterzsébet-Központi Református gyülekezetben. Ezen a vasárnapon dr. Hegedűs Loránt Püspök Úr hirdette köztünk Isten ígését, Hirmondónkban most ezt az igehirdetést tesszük közzé.

„És kiált vala egy a másiknak, és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével!” (Ézs.6,3)

Az Ézsaiási bibliai vers, locus classicusként, klasszikus igeversként meghirdeti igei egyházunk, reformátori és református életigazságát: „egyedül Istené a dicsőség”. Ez egész életünkre, kiemelten minden istentiszteletünkre vonatkozik és az alkalom, és időszerűség Istentől adott ajándékát akkor becsüljük meg igazán, ha az igeszerűség és Krisztus-szerűség teljes dicsőségének fénykörébe vonjuk azt, tartalom, hangsúly és árnyalat szerint egyaránt.

A Pesterzsébet-Központi Szent Gyülekezet lelkipásztori húsz éves évfordulóját ünnepli, az Anyaszentegyháznak egy olyan ünnepnapján, amelyen mindenki a legszentebb édesanyai élethivatásról emlékezik meg. E kettős-egy ünnepet csak Isten családjaként ünnepelhetjük együtt, és az Isten családjaként ünneplés tesz bennünket az atyafiak egy testvériségévé. Ezen a Mindenható Isten által kegyelemből nekünk adott kivételes ünnepi alkalmon a gyülekezet húsz éves áldott szolgálatát végző lelkipásztor életének és munkájának méltatása, a palást átadás alkalmával a köszöntések során hangzik el. Az édesanyai élethivatás méltatásának himnuszát pedig mindenki hallhatta, ha bekapcsolta rádióját a Vasárnapi Újság hét óra előtti közvetítésében.

Igaz, hogy a lelkipásztornak aki tíz gyermeket nevelvén erre a nyilatkozatra felkérést kapott, azt ígérték, hogy a leginkább hallható, nyolc óra utáni műsoridőben kerül nyilatkozatára sor, de hét óra előtt az intézkedések szerint már el kellett mondania ezzel kapcsolatos, Isten előtti nyilatkozatát. Mikor utána felhívtam telefonon a köszönetnek és a méltatásnak hangján, kiderült ő nem is hallotta önmagát a Vasárnapi Újságban. Pedig ha egy tökéletes, mindenben legegyszerűbben nagyszerű legmagasabb rendben, minden szív mélyére elérő nyilatkozat hangzott el valaha a Vasárnapi Újság és a Kossuth Rádió bármelyik adásában, mióta fennáll, ez a nyilatkozat az. Követeljük, hogy a Reformátusok Lapjában, a református és a világi napi sajtóban körmendi lelkész testvérünknek, Szabadi István tíz gyermeket nevelő lelkipásztornak ez a nyilatkozata elhangozzék és az édesanyai legszentebb hivatás nemzetmentő drága igei szóatként úgy legyen nyilvánvaló, hogy kedvet kapjon hozzá talán egy eljövendő köztársasági elnök is.

Miniszterelnökről nem beszélek, mert azt legfeljebb holnap mondhatnám el, hogy mi róla a véleményem, hiszen a kettőt nem lehet egy napon említeni.

Egy azonban bizonyos, hogy lelkipásztori húszéves szolgálat méltatása és édesanyai hivatás himnusza együtt áldja meg ezt a mai napot. Akkor az alkalom és időszerűség, az Ige és Krisztus-szerűség boltíve alá kerül és alatta megnyugszik, megszentelődik, megdicsőül, mert ráborul az Isten Igéjétől és Lelkétől reáborított palást, pajzs és baldachin.

Ez az Ige pedig szól az Uzziás királyi halálról, az Ézsaiási prófétai igei látomásról, és az angyali, Krisztus-igei istentiszteletről. Lehet-e lelkipásztor akinek nem döntő élethivatása az Uzziás királyi haláltól, az igei látomáson át, a Krisztus Igéig megdicsőítő szolgálat? Lehet-e édesanyja akinek más lenne a küldetése mint az, hogy egy halál felé zuhogó, rettentő kihívásban élő népet az Ige látomása által a Krisztus-ige éltető hatalmának jegyesévé tegyen? Így mi is vegyük az igei üzenetet, és rajta keresztül legyünk Istennek édesanyákat mindennél magasabban méltató családjává és egy gyülekezetet ékessé építő húszéves lelkipásztori szolgálat köszönetmondásos, Isten előtti hálaadóivá.

Ami felolvasott Igénk első üzenetét illeti, kijelentjük az Uzziás királyi halál bibliai valóságérzéssel mindig tekintetbe veendő, ha az Ige egyházának tekintjük magunkat. Semmi sem tart örökké ezen a földön, noha Uzziás király, az ószövetségi nép leghosszabban uralkodó, ötvenegy esztendőn túl, csak az ötvenkettedik uralkodási esztendőben meghaló király volt Júda országának. Minden elmúlik, csak Isten nem múlik el. Ezt minden négyéves-hatéves ciklusban rövidlátóan gondolkodó elmének, szívnek üzeni a Mindenható Isten Igéje. Jaj annak, akinek életéből hiányzik az örökkévalóság szempontja és a múlandóságnak saját keretein belül

tartása. Aki a múlandót örökkévalóvá hazudja bálványimádó a lehető legrosszabb értelemben, és halála valóban nem is idő kérdése, mert az illető mint az Ige tanít bennünket „élvén megholt”. Ezt nem menti az emberileg értékelhető erények, hív cselekmények, és mondhatatlan országos építések sora sem.

Uzziás király tizenhat éves korában uralomra jutván kedvesen cselekedék az Úr előtt, amint a Bibliatörténeti könyvei erről beszámolnak, s amíg az Úrnak útiban járt, igen megáldotta őt az Isten. Visszaszerezte az eddig elvesztett Elót, és az ország területét teljessé tette. Nem mondta hogy Isten ítélete végérvényes emberi látás szerint, ha volt számára lehetőség arra, az Istentől eleve elrendelt lakóhelyet és történetet biztosítsa népe számára. Az őt halálosan fenyegető és népét kiirtással újra és újra támadó filiszteusi, arábeusi és moábita ellenségeket visszaverte, de az ő területükre immár nem hatolt be, és védelmi háborúja zsákmányszerző pusztítással soha nem változott. Megerősítette fővárosának tornyait erős bástyákká, a pusztákon világító, illetve felügyelő tornyokat épített fel, egész kútrendszert ásatott, és az éltető vizet biztosította az övéi számára. A legdöntőbb pedig az volt, hogy hadseregével soha senkit támadó háborúval meg nem támadott, de minden, saját népére támadót a hadsereg pusztá jelenlétével, mondhatatlan fegyelmével, és felkészültségével saját égisze alatt visszariasztott.

Mindez mintaszerű. És mindebből már levonhatjuk a következtetést, hogyha egy ilyen király is mint látni fogjuk vétke után kínos halállal hal, milyen szörnyű lehet annak az Isten előtti sorsa, aki a kutakról és az élő vízről sem gondoskodik, aki éppen hogy hívja a pusztítókat. Pusztítsátok el a rám bízott népet, nemzetet, országot! Mert nekem

védelemre semmi gondom! S amit ellenségek pusztításunkra nem tesznek meg, megteesszük magunk ellen mi magunk. Ez az abszolút életpárti Isten életakarata elleni lázadás és mint Ady mondja: „Az élet él és élni akar.” És aki a halál pártjára áll, vegye tudomásul, hogy néhány ezer évig tűr az Isten, de aztán ezerszer jaj a bűnösöknek. Ugyanakkor a döntő, alapvető igei igazság hogy: „egyedül Istené a dicsőség”. S mindezen valóban dicséretre méltó reálpolitikai, Isten nevében végbevitt uralkodói bölcsességgel megvalósított vívmányok ellenére mikor megerősödék, felfuvalkodék, mondja a Krónika második könyve megfelelő Igéje a 26. fejezet 16. klasszikus versében. És ebben az esetben már Isten ellen lázad, borítja a Világmindenség kozmológiai egyensúlyát, az Isten és az ember közötti viszonyt megrontja, s ebben az Isten és ember közötti viszonyban minél többet tett az egyéni és közösségi emberség javára, annál inkább veszélyezteteti mindezt az Istentelenségnek örökkévaló átkára. Beleavatkozik Isten egyházának ügyébe, és pedíg úgy, hogy attól kezdve magát tartja istennek, a füstölő oltáron minden kérdés nélkül ő akar áldozni, Isten rendelése szerinti főpapi áldozatot, és ezáltal beleavatkozik a Mindenható Isten legszentebb ügyébe. Akik ellene szólnak félresöpri az útból, akik mindenestől ellene vannak halálnak fiai. Ha ellene mondanak, felfuvalkodott szíve szerinti uralkodói gondolatainak a tények, annál rosszabb a tényeknek, le kell hazudni őket, mindhalálig. De mindörökké ez nem fog sikerülni. Azért Isten megveri őt bélpoklossággal, a legszörnyűbb és legrettenetesebb betegséggel, kivonja népének tanácsosainak köréből, külön házban kell laknia a fertőzések miatt, és innen közvetve uralkodhat és teheti tönkre mindazt amit előzőleg ő maga létrehozott. Ebben az esetben átéli a

döntő különbséget, 180 fokos fordulatot, uralkodói csúcson járása és bélpoklos betegségének mélyre zuhanása között, ahogyan a latin párvers mondja: „Donec eris felix, multos numerabis amicos; tempora si fuerint nubila, solus eris.” Míg a csúcson élsz, sokasodik barátaidnak száma, ám egyedül halsz meg, hogyha beborul az eged. Ebben az értelemben a kettős-egy hódolók sora eltűnik előle, addig pártfogását kereste boldog és boldogtalan, benne bízott szegény és gazdag, közösködhetett fűvel és fával, és ez a kettős-egy hozzá sodródó tömeg a mindenkit jelentette, mert a király kegye ezen a földön mindenkinek kellett. Mostantól fogva kettős egységben csak a halál, a megsemmisülés felé zuhan, mert két utolsó barátja marad: a félelem és a fájdalom, az immár klasszikus vers szerint: „Csendben ülnek ágyam mellett, szótlanok. S ha fölkelek elkísérnek harcaimban. Övék minden nap és éj s övék esték, reggelek. Együtt járunk most már hárman. Minden éjjel s nappalon ketten viszik a lábaim, ketten fogják két karom, a félelem s a fájdalom. Együtt várunk most már hárman én, s utolsó barátaim s a csend utáni hajnalon ketten viszik az álmaim a félelem s a fájdalom.” Óh, rettenetes dolog az emelkedés után a zuhanás, rettentő ha valakit Isten a zenitre visz, és zuhantat a nadírig. Jónás is, Babits Mihály csodálatos költeményében mondja hogy „a világ alsó részeibe szállván, / ki fenn csücsültem vala koronáján!” imádkozom tehozzád, óh tarts meg Isten!

A Mindenható Isten ezért könyörüljön rajtunk, hogy az Uzziási halálból levonjuk a reál-teológiai és reál-politikai következtetéseket. Vegyük tudomásul, nem lehet megtűrni a magaslatokról való parázna áldozást, mint ők úgynevezett bölcsességből megtúrték és különösen nem lehet Isten dolgába avatkozni, Isten népét politikai, külön címkék szerint úgy rabszolgasorba taszítani, hogy élete

folyjon még ugyan, de legyen üres járat, amelyben nincs döntő Istennek való elszánás, tehát a hideg hitetlenség helyett ne égő, forró hit jellemezze a gyülekezetet, hanem ha már megvan, ne írtsuk ki, de legyen lágymeleg, akit „kiköp az Úr” a Jelenések 3.16 szerint. Sokszor veszélyes üldözések összekovácsolják a népet, lényegre összpontosítják a hitet, a Jézus Krisztus evangéliumának központi üzenete szerint lágymeleggő politikai manipuláció, a szívünket tépik ki.

I. Sámuel 3.1, „abban az időben ritkán van az Úrnak kijelentése, nincs nyilvánvaló látomás” de Éli főpap karosszékében lengő szakállal alszik a szent sátor előtt Hofni és Fineás idegen tüzet visznek az oltárra, az egyház üresjáratban üzemel, és a halált leheli magából. Az Uzziási halálból egyedül az Ézsaiási élő igei látomás tarthat meg bennünket. Az Ézsaiási élő igei látomás viszont megtérít. Abban az évben, amikor meghalt Uzziás király, ezt az egész ország tudta. Egyvalaki – ezt senki sem tudta – látja az Urat ülni magas és felemelt helyen és palástja betölti a templomot. Mindenki tudta Tiberius császár uralkodásának rendjét a Római világbirodalomban is ezelőtt mintegy kétezer évvel. Ki tudta azt a történetírók közül hogy egy fanatikusan öldökléstől lihegve rohanó Saulus összeesik a damaszkuszi országúton és lesz belőle Szeretet-himnuszát író Pál apostol? De hol van ma Tiberius császár? És nincs-e a Bibliánkban a Szeretet-himnusza?

S ez azt jelenti az idői az Örökkévaló által tartatik meg, alakíttatik át, szenteltetik újjá, és megy a dicsőség felé, és mi azért vagyunk a húszéves lelkipásztori szolgálat nyomán is, az Ige egyházának tagjai, hogy az idő bennünket az örökkévalósággal szemben el ne sodorjon, az örökkévalóság ál időfelettségbe ne emeljen úgy fel, hogy a sztratoszférában megfulladjunk, hanem

„aki nem érzi talpa alatt a földet, Istent sem érzi” mondta Dosztojevszki, de akinek nem nyílik meg az ég a feje fölött, az nem tudja, hogy Jézus van felül, mert nem látta az egeket megnyíltni és az Embernek fiát az Istennek jobbja felől állni.

Így a prófétai látás igeileg nélkülözhetetlen a mi Magyarországi Református Egyházunkban is ha egyedül ezt akarják is kitörölni mint spongyával a rossz krétairást ahogyan letörlik a tanítványok tábláiról az iskolában. Ez a prófétai látás mindig egy új valóság és egy új ismeret. Most erről természetesen nem mondhatunk külön igehirdetést, de annyit el kell mondani, hogy ez a valóság láthatatlan, bizonyos és dicsőséges. A próféta tulajdonképpen nem egy az egyben Istent látja, hiszen a látni vágyó napba nem tekint, nemhogy a napokat teremtő Istenbe lehetne bele nézni, szíve titkát tűzláng tekintetének ítéletét illetően, de Isten letranszformálja a maga nem teremtett fényű örök dicsőségét, a fényláng lényeg fénylő árama olyan sugarakká válik melyek nem megvakítanak, hanem látni tanítják mindnyájunk számára a láthatatlant. Ahogyan a vak Milton mondja: „Ragyogj benn mindennél szebben égi fény gyűjtsd át a lélek minden erejét, ültess szemeket belé, üzd el a ködöt róla, hogy lássak és beszéljek titkokat, miket nem lát földi szem”. Jaj aki a szellemi láthatatlant nem látja az anyagitól és jaj még inkább annak, aki az Isten szellemének legláthatatlanabb csodáját hit által nem látja a szellemileg láthatatlanok ideológiai ködkavargásában. Igenis a röntgenkészüléken meg lehet látni a szívinfarktust, nem lehet meglátni a húséget vagy a hűtlenséget, de senki ne mondja nekem, hogy egy életen tartó húség vagy egy életet tönkretévő hűtlenség nem fontosabb egy átvészeltető szívinfarktusnál. Lehet látni az agydaganatot, de nem lehet látni benne

a Petőfi Sándor-i vagy Einstein-i lángelme tehetségét, de ne mondja senki, hogy a kioperálható agydaganat fontosabb mint a Petőfi-i, az Einstein-i vagy az Albert Schweizer-i lángelme.

A láthatatlan Isten látható világában megjeleníti önmagát és majd az angyalok istentiszteletén hirdetett Krisztus Igében napnál világosabban, mindenki számára telitalálatosan láthatóvá lesz, úgyannyira, hogy a világos, külső szemekkel való látást a misztikus sejtésnek a bizonyosságig fokozza. Ezért nem csak láthatatlan, hanem bizonyos is, ez pedig nem kevesebbet jelent, mint egy életre szóló megrendülés által rendíthetlenné tevő meggyőződést. Valaki azt mondta, hogy a régi katedrálisok építészeinek még meggyőződésük volt, nekünk lakótelepek épületi tervezőinek meg csak terveink vannak. Aki Istennel találkozik, annak meggyőződése lesz, rendíthetetlen hite amelynél recseghetnek, ropoghatnak a világ eresztékei, egyetlen egy hívő lélek üdvössége benne meg nem rendül. A világon ezért a dicsőséges Isten legyőzi a halált és bennünket ama meggyőződés részeseivé tesz, melyet így éneklünk: „Érzem, hogy az örök élet már e földön az enyém lett”. Az az ismeret pedig, ami ebből jött, olyan ismeret melyet nem lehet bebizonyítani, nem lehet megcáfolni, de élet beszédével meg kell vallani. Nem kétszer kettő négy, amit bebizonyíthatok a számítógépen, nem pusztán tény, amire rámutathatok, hanem mindenkinek feletti teremtő személyiség, nem véletlen, nem szükségszerű, hanem több mint szükségszerű, örökkévaló szeretet. És egyetlen hitvalló megnyilatkozása az amit az énekkar mondott, az amit az evangéliumok evangéliuma szól: „Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött fiát adta, hogy valaki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Ennek a prófétai látásnak az új valósága és új ismeret részesének tárul fel a

Krisztus Igét hirdető angyalok istentisztelete. Úgy ahogyan textusunkból is mindezt felolvastam. Valóban nem égből földre bukó angyaloké a jövő testvéreim, éppúgy ahogy nem földről egekre támadó állatoké a történelem célba juttatása. Ma az égből földre bukó angyalok az égi megvilágosítású, de lázadó, elzüllött, önhatalmú, önistenítő ördögi szellemek kezében van a hatalom, és ők csordaként a földről egekbe kapaszkodó állatok hordáját kívánják vinni egy globális diktatúra mindent irányító képtelensége felé. Az eredmény Sándor András szerint a „történelem elmezavara”. Mi ebben nem veszünk részt. Minket lebilincsel, megragad az angyalok istentisztelete amikor hat-hat szárnya van mindegyiknek, kettővel orcáját fedé be, kettővel lábait fedé be, kettővel lebeg. Az orcákat befedő szárnyak azt jelentik, befedik az arcot, hogy az örökkévalóságban ne lássák Istent, mert méltatlanok rá. Mert nemcsak ember, angyal sem láthatja elbizakodottan Istent élvén, tehát csak imádó élet dicsérheti az Istent, aki nem Isten meg nem adott javainak hiánya miatt panaszkodik, nem csupán Isten meg adott javaiért ad hálát, hanem aki a teremtő, a gondviselő, a megváltó az újjáteremtő ajándékozót önmagáért imádja, és annak teremtő és újjáteremtő fénye oly hatalmas, hogy még az angyalok is el kell hogy takarják szemüket és arcukat előle.

Kettővel lábaikat fedik be az angyalok. Miért? Azért mert ennek jelentése ugyanaz mint más textusok alkalmával a saru levetése. „Vesd le a te sarudat, mert a hely amelyen állsz, szent föld!” – hallja Mózes az égő csipkebokor előtt megállva. Tehát, ha arcukat azért fedték be, hogy ne lássák Istent, lábukat azért fedik be, hogy ne lássa azokat Isten, mert a földön járva beporozódtak ezek a lábak, tehát csak tisztulása szükségességének tudatában lévő, emberileg szólva

bűnbánó, saját tökéletlenségét átélő élet dicsérheti Istent. Aki tudja a Jób könyvének Igéjét: „Még a csillagok sem tiszták öelőtte, és még angyalaiban is talál hibát.”

Foglaljuk össze az első két és a második két szárny tanítását: csak tetőtől talpig elfedezett élet dicsérheti Istent. Hiszen Kálvin János megmondta: „Isten előtt senki sem gondolhat magáról olyan keveset, hogy az sok ne lenne.” Ezért mondja Luther: „Jézus te vagy az én megváltóm, és én a te bűnöd vagyok.” S Wesley Károly azért énekel így 300-as énekünk harmadik versében: „Szent szavadra hallgatok, tévedés az én bajom. Én hamisság s bűn vagyok, te igazság, s irgalom.”

S akkor szárnyaló élet lesz belőlünk. Egyik szárnyunk a hit, másik az imádság. Kettővel lebegett a szeráfoknak a sokasága. Ez minden mélység megvetőivé és minden mélység legyőzőjévé tesz bennünket.

Mint az egykori mese szerint is vágják az erdőt, mert a fejsze a fák gyökerére vettetett, menekülnek a megriadt állatok, őzek, farkasok, medvék. Csak egy csodálatos, magas fának a fészében egy madársereg énekel önfeledten. Utolsó pillanatban felszalad hozzájuk egy izgatott mókus. Azt mondja: Ti nem menekültök? Már a ti fátokat vágják! Nemsokára megtántorodik, mint egy szíven talált hős, a hegyoldalnak vágódik, fészketeket a sziklához csapja. Mindnyájan a halál fiai vagytok! – Nekünk szárnyaink vannak. – feleli a madár.

Hát csak nem ijedünk meg mert az ördög fejszései vágják az egyház fájának a gyökerét? Mert valakik tönkre akarnak tenni? Mert várva a kétségbeesésünket ki akarnak bennünket, szakítani hivatásunknak megadott talajából, s várják, hogy őket imádjuk Isten helyett. A megfélemlítésnek helyet adunk. Nekünk szárnyaink vannak. Egyik a hit, a

másik az imádság. Fél szárnyal repülni nem lehet. A kettő egybe nem hangzó volta szintén földre sújt bennünket. De a kettő harmóniája égbe emel.

És kiált egy a másiknak. Hitvalló élet dicsérheti csak Istent. Nem kell mondanom hogy itt nem elég suttozni, de mégsem a hangerő hanem az életem, a dinamis dönt az angyalok istentiszteletén. Amikor uralkodó vágyunkból származik az imádság. Amikor teljes életodaadásunk van benne a hitvallásban, amikor egy ávó vagy mostani titkos szolgálat meg sem meri kérdezni, hogy te hajlandó vagy-e az ő szolgálatába állni, mert akkor te leszel az élet hercege, mert látja, hogy minden áldozatot vállalsz azért, hogy a szíved csak Istené legyen, most, egyszer s mindenkorra, teljesen és örökkön örökké. Aki így Istené, az kiáltja a hitvallást életerővel, akkor is ha suttoz, akkor is, ha csak az életbeszédét hirdeti. De ha meg kell szólalnia, nem marad néma.

Egyik a másiknak kiált. Csak egymásért felelős élet dicsérheti Istent. Kérem hogy ökumenikus legyek, még a pápának is van lelki gondozója. Tetszik tudni? Mert ő sem mondhatja, hogy én olyan nagy ember vagyok, hogy nekem nem szükséges hogy egy testvéremmel együtt imádkozzak.

Vagy neki megmondani hogy „mert nehéz a kő és nehéz az ólom, / de nehezebb, kit titkos súlyú bűn nyom”. Nem. Egyik kiáltja a másiknak. Pedig mindegyik mondhatná, hogy te nem látod magadtól? Én is látom! Mégis mindegyiknek a másik figyelmét fel kell hívni arra, hogy egyéni lélek hihet teljes szívvel, remélhet egész élettél, de nem szerethet, ha a másikat saját közösségébe nem vonja. Csak szeretetben hitvalló élet dicsérheti Istent. És akkor az ige hirdetésben eltűnő és Istent feltűntető transzparens élet dicsérheti csak Istent. Isten angyali istentiszteletén az angyalok semmit sem szólnak magukról, de

mindent elmondanak ami lényeg Istenről. S ez már Krisztus-igei megdicsőülés, „Szent, szent, szent a seregek ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével”. Erről lehetnének sok és nehezen hallható mondanivalóim, de csak egymással világítjuk meg őket. Isten szentsége az ő elleplezett dicsősége. Isten dicsősége az ő leleplezett szentsége. S hogy mindenki azonnal értse, a legvilágosabb, a központi az istenemberi illusztráció ehhez a golgotai kereszt és a feltámadás. Hol van jobban elrejtve Isten dicsősége mint a golgotai kereszt, ahol Isten emberré összpontosított élete fekszik fájdalomba takarva. Tövis a koronája, vér a barázdája, gyalázat a légköre, de Isten dicsősége tartja, hogy ne szálljon le a golgotai keresztről és ezért megváltsa az egész világot.

És hol leleplezettebb Isten szentsége dicsőségesen, mint a húsvéti nyitott sírban? A feltámadás himnuszában: „Hegy ujjongj, halom szokellj fel, hön leheljen mind mi él, Jézus Krisztus ím feltámadt mély sírjából, Krisztus él! Krisztus könnyen ím legyőzte a halál rettenetét. Hogy csodája megvalósult, tanításán lett pecsét. ... Ég elámul, Orionok zengve zúgnak éneket, zengjetek hát néki vígan hangos hárfa éneket. Sziklabércek visszhangozzák áradó érzésteket, legyen minden emberélet egybezengő diadal, minden eszme hű ujjongás, szűnhetetlen háladal.”

És akkor teljes lesz mind e széles föld Isten dicsősége. Ha egy húszéves ünnepét anyák napján ünneplő anyaszentegyház lelkipásztori és lelki ighallgatói gyülekezete szent százalékká válik, a többség teljesen elvadult és elvetemült nemzetségek közepette. Hogy a szent százalékból legyen kisebbség, a kisebbségből legyen többség, és az apokaliptikus ítéletidőből legyen eszkatológikus végső kegyelmi idő.

Így áldja meg Isten a Pesterzsébet-Központi Gyülekezet húszéves

lelkipásztori szolgálatot ünneplő szent közösségét. Így legyen az anyaszentegyház az édesanyák édesanyja. És így legyen egyedül Istené a dicsőség.

Ámen!

Nyári terveink

Hittanos tábor: VI. 28-VII. 3.

Balatongyörök

Kisifj tábor (idén konfirmáltaknak): VII. 7-10. Dömös

Ifjúsági hét: VII. 18-23. Dömsöd

Országos ifjúsági tábor: VIII. 15-21.

Balantonszárszóc

Kedvcsinálónak egy tavalyi táborról szóló beszámoló:

A pesterzsébeti ifitagok körében Dömsöd már fogalom, főként fiatalok, 14-25 évesek tábora ez. Dömsöd egy Budapest közelében, a Kis-Duna mellett fekvő falucska, épp megfelelő hely ahhoz, hogy egy pár napra félre vonuljunk a nagyvárosi forgatagból és egy kicsit a bensőnkre koncentráljunk; a lelkünkre. Talán vasárnaponként még szakítunk egy órácskát a templomra, néha még makacsságunkból is feladunk és hagyjuk, hogy az igei magvetés eredménnyel járjon, de a hétköznapi rohanásban már könnyedén megfeledekezünk az igeolvasásról és az imádságról. Majd csodálkozunk, ha hétvégére alig tudunk egy őszinte mosolyt csalni az arcunkra, s csak sodor az ár. Valamit hiányolunk, érezzük, hogy valami nem jó, de sokszor inkább végig se gondoljuk, csak beülünk a tévé elé „pihenni” ...

Pedig a válasz egyszerűbb, mint azt gondolnánk: eltávolodtunk az Úrtól, nélküle pedig ügyeskedhetünk, próbálkozhatunk az életben, sikeresek is

lehetünk, de a szívünk legmélyén nem leszünk boldogok.

A megoldás pedig kéznél van: a Szentírás és a napi ima. A dömsödi táborok éppen erre tanítanak meg minket, az Atyával való kapcsolatunk ápolására.

Reggel csendességet tartunk, elolvassuk a napi igét, imádkozunk. A testi táplálék után lelkit is kapunk az előadások alkalmával. Ezeken az alkalmakon a minket foglalkoztató témákról beszélnek nekünk a meghívott előadók. Később kisebb csoportokra osztva megbeszéljük az előadást, és az általunk felvetett kérdéseket megvitatjuk. Este áhítatot tartunk, egy-egy bibliai részletről hallhatunk igehirdetést. Vacsora után pedig beszélgetünk, befejezzük az asznapi ping-pong meccset vagy énekelünk, kinek mihez van kedve.

Hálát adok az Úrnak, hogy én is részese lehetek ezeknek a táboroknak. Ez az egy hetes tábor olyan lelki töltetet ad melyből egész évben meríthetünk.

Fodor Csilla

Nyári gyülekezeti alkalmaink:

Csütörtök 10 óra gyülekezeti bibliaóra
Vasárnap 9 óra (júliusban és
augusztusban) felnőtt és gyermek
istentisztelet, gyermekmegőrzés

A presbitérium közleménye

Kedves Testvérek!

Csak félreértés lehet az, hogy havi 1.000 Ft-ot kell fizetni fenntartói járulékként gyülekezetünkben. A Presbitérium azzal a kéréssel fordult híveinkhez, támogatóinkhoz, hogy azoktól kérjük önkéntes havi adományként, akiknek erre anyagi lehetőségük van. Természetesen, akinek erre a havi 1.000 Ft fenntartói járulék fizetésére nincs módja, ő továbbra is annyival támogatja a Pesterzsébet-Közponi Egyházközséget amennyivel képes, amire lehetősége van!

A templomba járás nem volt és soha nem lehet összefüggésben anyagi lehetőségekkel.

Kérünk ezért mindenkit, aki maga félreértésben volt vagy mástól hallotta, hogy “én annyit nem tudok adni, amennyit kell, inkább nem is jövök!” informáljuk, adjuk kezébe Hírmondónkat és hívjuk újra nagy szeretettel!

Gyülekezeti hírmondó: a Pesterzsébet-Közponi Református Egyházközség kiadványa.

Cím: 1204 Budapest, Ady Endre u. 81. 283-00-29

Felelős szerkesztő: Pappné G. Judit

Felelős kiadó: Takaró Tamás esperes, lelkipásztor